

Příběh o malém kocourovi s velkým srdcem

OLIVER

Kocour,
který
zachránil
Vánoce

Sheila
Nortonová

 FRAGMENT

Oliver – kocour, který zachránil Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Sheila Nortonová

Oliver – kocour, který zachránil Vánoce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

OLIVER

Kocour, který
zachránil Vánoce

Sheila Nortonová

*Věnováno vzpomínkám na Misty, Oscara a Charlieho.
Byla jsem jejich člověk a jejich ochotná služebnice.*

KAPITOLA JEDNA

Nejhorší noc všech mých devíti životů začala zbytkem ryby. Možná si myslíš, že je to trochu zvláštní, kotě. My kočky přece zbožňujeme ryby a já často dostával zbytky, protože jsem bydlel v hostinci, kde nabízeli hostům jídla zvaná „něco na zub“. Problém ve skutečnosti nebyla ryba, kterou jsem tu noc měl. Problém bylo to, co se přihodilo potom, když jsem se vrátil na svou oblíbenou židli u krbu a usnul.

Takže jestli chceš, abych ti tu historku vyprávěl, přestaň pobíhat kolem a honit tu mouchu. Je to dlouhý příběh pro malé kotě, jako jsi ty, a místy trochu strašidelný, ale když se posadíš a budeš pozorně poslouchat, třeba si z něj odneseš ponaučení. Takhle je to lepší.

Kde jsem to skončil? Ach, ano. Spal jsem na židli, ale zničehonic jsem se probudil. Venku byla tma – a v hostinci to strašně páchlo a něco mě šimralo v nose a krku. Okamžitě jsem pochopil, že je to kouř. Stejný pach jsem totiž cítil, když můj člověk George občas rozdělal v krbu oheň, aby bylo v lokálu za chladného večera útulně. Ale když to udělal, kouř šel do komína, a ne do místnosti jako tentokrát. Chvilí jsem mžoural a snažil se zjistit, co se děje. Samozřejmě, ve tmě obvykle vidím skvěle, ale z kouře mě pálily oči. Během několika minut jsem začal kašlat a dusit se. Když jsem se totiž protáhl a zívł, jak to my kočky po probuzení děláme, dostal se mi i do krku. A pak jsem je uviděl – vysoké oranžové plameny olizující závěsy a jiskry dopadající na okolní židle.

Vyděšeně jsem zavřískl. Každopádně jsem se o to pokusil, ale výsledkem bylo jen ubohé kvíknutí a další záchvat kašle. Seskočil jsem ze židle a rozběhl se ke schodišti vedoucímu nahoru, kde – jak jsem věděl – bude ve velké ložnici s výhledem do zahrady spát George. Naštěstí vždycky nechal otevřené dveře pro případ, že bych se v noci probudil a usoudil, že by ho mohla potěšit moje společnost. A tak jsem vběhl dovnitř, skočil na něj a přejel mu tlapkou po obličejí, abych ho probudil. Současně jsem se mu snažil co nejhlasitěji mňoukat do ucha a přes všechno to kašláni a prskání se zdálo, že moje taktika zabírá, protože George se posadil a překvapeně se nadechl.

„Olivere!“ zamumlal trochu podrážděně. Celým jménem mi obvykle říká jen tehdy, když něco provedu. „Co to proboha...?“

A pak zřejmě ucítil kouř, protože vyskočil z postele a vykřikl: „Panebože! Hoří! Hoří!“

V domě jsme byli jenom my dva, a tak jsem nechápal, na koho volá, ale strašně se mi ulevilo, že se probudil. Popadl mobilní telefon, který ležel na nočním stolku, z háčku na dveřích strhl župan a já před ním běžel po odpočívadle a zpátky dolů po schodišti. Vyděsil jsem se, když jsem uviděl, že se oheň rozšířil. Už postupoval nahoru po dřevěném zábradlí, chrлил jiskry a vydával černý kouř. Seběhl jsem po schodech, jako bych měl v patách párek dobrmanů.

„Ven, Olíku, rychle!“ vykřikl George a začal kašlat stejně jako já.

Když odemkl hlavní vchod do lokálu, do místnosti se nahrnul studený vzduch zvenku a celé místo najednou vybuchlo. Když se schodiště zhroutilo, ozvala se tak děsivá

rána, že jsem vystřelil ze dveří a utíkal přes parkoviště pod keř na opačné straně, hned vedle silnice. Viděl jsem George, jak v proužkovaném pyžamu vyběhl s županem stále v ruce ven, pak ho odhodil, vyfukal číslo na mobilu a zahulákal do něj: „Hoří! Myslivna! Hostinec hoří!“

Zůstal jsem pod keřem, třásl se strachy a sledoval, jak se plameny šíří na střechu hostince, a pozoroval, jak dřevěný sklad vedle kuchyně se zasyčením vzplanul. Pak plameny zachvátily plot a začaly olizovat nějaké velké sudy vyrovnané za sousedním komunitním centrem. A potom se najednou ozvalo hlasité zadunění, které mě vyděsilo k smrti. Vypadalo to, jako by se oheň sbalil v oranžovou kouli, která ozářila celou oblohu.

Chvíli jsem byl ochromený hrůzou. Myslel jsem si, že je to konec přinejmenším jednoho z mých životů. Z domů vybíhali lidé a křičeli, protože hledali George. Potom mu pomohli obléct župan a zabalili ho do deky, jako by od těch plamenů už nebylo dost horko. A aby té hrůzy nebylo málo, po ulici se k nám řítily dva obrovské hasičské vozy s kvílejícími sirénami a vjely na parkoviště těsně kolem keře, kde jsem se schovával. Věděl jsem, že bych měl zůstat na místě, abych se ujistil, že je George v pořádku, ale kočičí instinkt mi velel, že odtud musím co nejrychleji pryč. Na to, že jsem opustil svého člověka a domov, nejsem právě hrdý. Ale vzal jsem prostě roha.

Když jsem se konečně zastavil, byl jsem uprostřed lesa na opačné straně ulice. Podíval jsem se mezi stromy zpátky, ale hostinec, dokonce ani plameny jsem už neviděl. Stromy byly vysokánské a rostly velmi blízko u sebe a já si uvědomil, že jsem se ocitl mnohem dál v lese než kdykoli

předtím. Srdce mi pořád šíleně bušilo z šoku a také z toho, jak jsem rychle utíkal. Naklonil jsem hlavu na stranu a pozorně poslouchal, ale nejdřív jsem slyšel jen šumění větru v korunách a sovu houkající v dálce. Venku byla strašná zima a já se litoval, že jsem úplně sám a navíc uprostřed lesa. Toužil jsem být zase na své židli, stočený na pohodlném polštářku, spát a snít svůj oblíbený sen o tom, jak honím myši. Ale na to, abych se vrátil, jsem byl příliš vydešený. A pak, zatímco jsem tam seděl, poslouchal šumění větru a houkání sovy a třásl se jako osika, se od hostince najednou ozvala další hlasitá rána. Všichni ptáci, kteří spali na stromech, vyletěli do vzduchu, vřeštěli hrůzou a mě znovu ovládl kočičí instinkt. Vyšplhal jsem se na nejbližší strom, rovnou na jednu z nejvyšších větví, a držel se jako klíště, protože vítr se mnou házel ze strany na stranu.

Až vyrosteš, zjistíš, že nejlepší způsob, jak se vyrovnat se stresující situací, je co nejrychleji utéct před nebezpečím a pak usnout. Slyšel jsem, jak se lidé občas baví o tom, že „nemůžou spát“. Prý se to stává, když si kvůli něčemu dělají starosti. Tenhle stav našťastí kočičí komunita nezná. Z toho příšerného šoku, který jsem zažil, jsem byl tak unavený, že jakmile jsem se pohodlně uvelebil na větvi, stěží jsem udržel otevřené oči. Další rány se neozvaly, a přestože jsem z vrcholku stromu viděl v dálce – směrem, kde stál můj ubohý hostinec – na obloze děsivou rudou záři, postupně slábla a slábla. I vítr se trochu utišil a větev se začala pohupovat mírněji. Ten pohyb mi připomněl okamžiky, kdy jsem podřimoval na starém houpacím křesle v zadní místnosti hostince. Zavřel jsem oči a zdálo se mi, že pro mě George přišel a nese mě domů.

Když jsem se probudil, bylo světlo a ptáci zpívali. Zvedl jsem se a důkladně se protáhl – úplně jsem zapomněl, kde jsem, a skoro jsem ze stromu spadl. Naštěstí jsem okamžitě vystrčil drápky, takže jsem chvilku visel z větve, než se mi podařilo vyšplhat zpátky nahoru. Otrásl jsem se a automaticky se začal mýt, abych ptákům, kteří mě možná pozorovali a posmívali se mému osudu, dokázal, že nejsem ani trochu rozpačitý nebo znepokojený z toho, jak hloupě jsem vypadal. A potom, uprostřed mytí, jsem se podíval na zem a uviděl ji. Lišku.

Kotě, nemyslím, že jsi už dost staré na to, abys potkalo lišku, takže ti to vysvětlím. Jestli si myslíš, že psi jsou děsiví, ještě jsi nic nevidělo. Lišky dokonce ani nemají lidi, kteří by se o ně starali jako o psy. Patří k našim nejhorším nepřátelům, skoro stejně nebezpečným jako auta. Auta se však většinou pohybují po silnicích, takže víme, jak se jim vyhnout. Jenže lišky se k tobě připlíží. Dostanou se do zahrady, a dokonce se procházejí po ulicích, stejně jako my. Když tě zahlédnou, začnou tě pronásledovat. Tu svou velkou usmívající se tlamu mají otevřenou dokořán, takže vidíš jejich strašlivé ostré zuby. Existuje pouze jediný způsob, jak jim uniknout – vylézt na nejbližší strom. Jistě si tedy dokážeš představit, že se mi zježily chlupy hrůzou, když jsem spatřil, jak na mě zdola zírá tohle vrčící stvoření, ale věděl jsem, že jsem na tom nejlepšími místě. Liška na mě nemohla. Měl jsem z toho takovou radost, že jsem se před ní začal trochu předvádět. Prohnul jsem hřbet do oblouku a syčel na ni a prskal – až jsem zase málem ztratil rovnováhu a usoudil, že předstírání statečnosti nestojí za to, abych spadl ze stromu a přistál lišce na zádech.

Znovu jsem se na větvi posadil, natáhl tlapy před sebe a vystrčil hlavu přes okraj, abych mohl lišku sledovat. Očividně byla čím dál naštvanější, že nemůže vyšplhat nahoru a zakousnout mě. Nervózně pochodovala pod stromem, obcházela kmen jedním směrem a pak zase opačným. A celou dobu ze mě nespustila oči a na ošklivé tváři měla stejný výraz jako já, když přede mě George postaví plnou misku jídla. V duchu jsem se zachvěl strachem. Jestli mi sklouzne tlapa z větve, liška mě bude mít k obědu. K mé úlevě, potom co celou věčnost obcházela kolem stromu, se to hloupé zvíře zřejmě unavilo. Lehlo si na zem, stočilo se do klubíčka jako štěně a usnulo. Na chvíli jsem byl v bezpečí. Usoudil jsem, že nejlepší bude si znovu schrupnout.

Teprve když jsem se zase probudil a viděl, že liška je pořád pod stromem, došly mi tři věci, všechny najednou. Zaprvé: nesnídal jsem a mám obrovský hlad. Zadruhé: nevím už, jakým směrem leží můj domov. Ztratil jsem jeho pach a na obloze už není rudá záře ani kouř, podle kterých bych se mohl orientovat. A zatřetí: Dokud liška neodejde, jsem v pasti. Jestli se pokusím přeskočit na jiný strom, bude mě pronásledovat. Nemůžu se vrátit na zem, dokud neodkráčí. A ona nevypadala, že by to chtěla v nejbližší době vzdát.

Myslel jsem na George, na svoji židli, na útulný hostinec a na svoji misku plnou šťavnatého kuřecího nebo rybího masa a nemohl si pomoci, kotě. Dokonce i dospělí kocouři někdy pláčou. Seděl jsem na větvi a zoufale mňoukal, zatímco liška si pode mnou olizovala pysky a nechutně slintala. A mě napadlo, jestli ještě někdy uvidím George nebo svůj domov.

KAPITOLA DVĚ

Ochladilo se a začalo se smrákat, když vtom jsem zaslechl nový zvuk. Seděl jsem naprosto nehybně, uši vztyčené, a pozorně poslouchal. Znělo to jako hudba, ale jinak. Liška se taky posadila, nervózně se rozhlížela a zničehonic se rozběhla dlouhými skoky pryč. Cestou se ohlédla a vrhla na mě rozzlobený pohled. Zvuk se blížil. Čekal jsem s hlavou na stranu a snažil se vzpomenout si, kde jsem ho už slyšel. A pak se mi rozsvítilo. Hvízdání! Tak se tomu říká. Lidé to dělali tak, že vytvořili z úst legrační tvar a vyfoukli vzduch. Vznikla pak jakási melodie, která nebyla vždyc-ky hezká. Konečně jsem uslyšel kroky hvízdajícího muže, který krácel po suchém listí. A najednou jsem ho spatřil jen pár stromů ode mě, jak jde svižným tempem po pěšině. Jestli hned nevykřiknu, za chvíli bude mimo doslech – lidé totiž nemají moc dobrý sluch. Ale je to někdo, komu můžu důvěřovat? Moc jsem lidem nevěřil, zejména cizím chlápům – ale tenhle příběh ti povím jindy. Tentokrát jsem však neměl na vybranou a okamžitě jsem se rozhodl. Jestliže hvízdá, zřejmě nemá špatnou náladu. Už dřív jsem si všiml, že to lidé dělají, když jsou veselí. A tak jsem se na větvi znovu postavil a začal co nejhlasitěji mňoukat.

Chlápek přestal hvízdát, stál bez hnutí nedaleko mého stromu a rozhlížel se. Jen o kousek dál stála liška a dívala se nazpátek, ale doufal jsem, že nebude riskovat návrat, když je tam ten muž. Myslím, že lišky nemají lidi rády. V kočičím folkloru se tradují příběhy – ale můžou být

samozřejmě vymyšlené –, že lidé kdysi dávno jezdívali po lese na koních, troubili na roh a pomocí psů *lovili* lišky. Zní to trochu neuvěřitelně, ovšem u některých lidí bych se ničemu nedivil. Každopádně jsem křičel a mňoukal, abych upoutal mužovu pozornost. On tam stál a se zmateným výrazem na tváři se díval nahoru, dolů a všude kolem sebe. Jak říkám, nemají moc dobrý sluch, ale naštěstí mě nakonec zahlédl. Díky tomu, že přátelským způsobem prohodil: „Zdravím, tam nahoře,“ se mi trochu ulevilo a usoudil jsem, že mu snad můžu důvěřovat.

Celou tu dobu, co se blížil k mému stromu, na mě mluvil, usmíval se, nazýval mě „hezkou kočičkou“ a ptal se, jestli jsem na stromě uvízl. Přestože jsem byl moc rád, že se chová tak přátelsky, cítil jsem se pak trochu trapně, jak si jistě dokážeš představit. Uvíznout na stromě, proboha! Mohl by si myslet, že jsem nezkušené kotě jako ty. Chtěl jsem mu říct, že kdyby používal oči, všiml by si, že se v křoví schovává ohavná vrčící liška a pozoruje nás z bezpečné vzdálenosti. Jinak bych slezl z toho stromu sám, v pohodě, díky moc!

Ale musím přiznat, že ten chlápek uměl taky moc dobře šplhat. Byl hodně mladý, hubený a šikovně používal přední tlapy, když lezl nahoru. Pořád říkal věci jako: „Ničeho se neboj, čičo, hezky seď a nezmatkuj.“ Když byl skoro u mě, natáhl paži a popadl mě tak rychlým pohybem, až jsem leknutím skoro spadl z větve. Nechal jsem ho, aby mě cestou dolů nesl, což pro nás oba bylo poněkud nepohodlné, ale chtěl jsem, aby liška viděla – pokud mě pořád sledovala – že mám ochránce. Jakmile jsme byli skoro dole, seskočil jsem na zem, ale zůstal jsem stát u svého zachránce a projevoval mu vděčnost tím, že jsem

předl a otíral se mu o nohy. S pobaveným výrazem se na mě podíval.

„Tak jo, už můžeš běžet domů!“

Dál jsem předl a otíral se mu o nohy. Sledoval mě o něco déle.

„Copak je? Ty ses ztratil?“

Hurááá! Pochopil to. Začal jsem příst ještě hlasitěji. Znovu mě vzal do náruče a podíval se na malý plíšek na mém obojku.

„Oliver,“ přečetl nahlas. „A žádná adresa, jen telefonní číslo.“ Vytáhl z kapsy mobil, poklepal na něj a povzdychl si: „Není tu signál. No, radši tě vezmu k sobě domů, Olive-re, dám ti trochu mléka a pak se pokusím...“

Zmínka o mléku mi připomněla, že mám obrovský hlad a žízeň, a když se sehnul, aby mě opět zvedl, prakticky jsem mu skočil do náruče. Dospěl jsem k názoru, že se mi líbí. Snad je hodný, jako George. Ale pak, k mojí hrůze, popadl batoh, který si odložil u stromu, a dost nešikovně – hlavou napřed, takže mi málem přiskřípl ocas do zipu, když ho zavíral – mě do něj strčil. Hlasitě jsem protestoval. Okamžitě jsem mu přestal důvěřovat! Když však zvedl batoh ze země, dál na mě mluvil skrz otvor nahoře.

„Omlouvám se, Olive-re. V tom batohu to pro tebe bude bezpečnější. Bojím se, že mi vyskočíš z náruče a utečeš, až se dojdeme k silnici. A tam jsou auta, která by tě mohla přejet. Já vím, já vím!“ řekl, když jsem si dál stěžoval. Bylo to *tak* nedůstojné, a to nemluví o tom, že se mi vrátily některé strašlivé vzpomínky. „Hned tam budeme. Snaž se uklidnit a chovat se jako hodný kocourek.“

Takže jsem se musel nechat natrásat v batohu, zatímco on šel a zase si přitom hvízdal. Batoh páchl a byl nepoho-

dlný, protože na dně ležely kousky větviček, a cesta trvala celou věčnost. Konečně jsem podle hluku dopravy poznal, že jsme venku z lesa, a zanedlouho jsem uslyšel, jak můj zachránce odemyká dveře. Když je za námi zavřel, opatrně položil batoh na podlahu a zavolal:

„Ahoj! Jsi doma, Nicky?“

Pak se ozval hlas někoho jiného – podle zvuku patřil mladé ženě.

„Ty jsi rychlík! Teprve jsem se vrátila z obchodu. Přinesl jsi nějaké dříví?“

„Ne. Promiň.“ Cítil jsem, že znovu zvedl batoh. „Podívej, co jsem místo toho našel.“ Začal rozepínat zip – chystal jsem se vyskočit a schovat se někde v koutě, dokud se neujistím, že jsem na bezpečném místě, ať už je to kdekoli. Ale najednou se zarazil a zeptal se: „Jsou zavřené všechny dveře a okna?“

„Jasně že jsou! Venku mrzne! Co tam proboha máš?“

Batoh se otevřel a já vystřelil ven – rovnou na závěsy na nejbližším okně.

„Kočka!“ vyjekla žena. „Odkud ji máš, Danieli? Proč jsi ji přinesl domů?“

„Je to kocour a uvízl na stromě! Sundal jsem ho a on chtěl zůstat se mnou. Myslím, že se ztratil. Na obojku má známku se jménem a telefonním číslem, ale neměl jsem v lese signál, a tak mě napadlo, že ho radši vezmu s sebou domů.“

„Chudáček!“ řekla žena a podívala se na mě, protože už zřejmě překonala šok z toho, že mě viděla šplhat po závěsech. „Vypadá vyděšeně. No tak, kocourku – jak se jmenuje, Dane?“

„Oliver. Je ohromně přítulný. Pojď dolů, Oliverě,“ dodal

tím milým hlasem, který jsem miloval. „Naliju ti trochu mléka.“

Super. Umíral jsem žízni. Seskočil jsem na zem a následoval ho do kuchyňky, kde mi nalil plnou misku mléka. Okamžitě jsem se do něj pustil a vylízal misku úplně dočista.

„Řekl bych, že má hlad,“ prohlásil. „Nevím, jak dlouho na tom stromě trčel. Máme pro něj něco k jídlu, Nicky?“

Dívka začala vytahovat z nákupní tašky konzervy a pokládala je na pracovní pult.

„Mám tu nějaké sardinky,“ pronesla pochybovačně. Sardinky! Jo – sem s nimi! Okamžitě jsem se jí začal motat kolem nohou a co nejhlasitěji jsem předl. „Ale ty měly být k večeři,“ dodala tiše.

„Můžeme si dát něco jiného, ne? Tamhle vidím fazole v rajské omáčce. Hned jak se Oliver nají, zavolám jeho majiteli. Vždyť jde jen o jednu večeři.“

S ustaraným výrazem se na sebe dívali. Dumal jsem, v čem je problém. Ale chtěl jsem ty sardinky!

„Tak dobře,“ souhlasila nakonec dívka jménem Nicky a začala otevírat konzervu. Z té vůně jsem málem omdlel hlady a touhou. „Tady to máš, Oliver.“ Položila misku na podlahu a já se vrhl na jídlo. „Proboha, Dane, musí mít šílený hlad,“ dodala se smíchem. „Skoro bych řekla, že má ještě větší hlad než my.“

Zatímco jsem hltal sardinky, koutkem oka jsem zahlédl, že muž ženu objal kolem ramen a políbil. To bylo dobré. Viděl jsem to dělat lidi, kteří seděli v hostinci, a obvykle to znamenalo, že jsou šťastní.

„Omlouvám se za to dříví,“ říkal Dan. „Dojdu pro něj později.“

„Ne, už je pět hodin a stmívá se. Nech to na zítra, půjdu s tebou. Společně ho přineseme víc. Prostě si myslím, že si nemůžeme dovolit zapnout topení.“

„Já vím. Kolik stál nákup tentokrát?“

„Docela to šlo. Řezník měl levné mleté maso a čaj a máslo jsem koupila se slevou.“

„Bezva.“ Znovu ji políbil. „Zvládneme to, Nicky. Když se nám podaří přežít zimu, situace se zlepší.“

Stáli tam v objetí a pozorovali mě, dokud jsem nedojedl. Měl jsem dojem, že se jim líbím, ale současně chtěli, abych se vrátil co nejdřív domů. A samozřejmě, sotva jsem spolkl poslední sousto, Daniel mě vzal do náruče, přečetl telefonní číslo na mé identifikační známce a Nicky ho vyfukala do mobilu.

„Nikdo to nebere,“ oznámila po chvilce.

„Majitel asi není doma. Zřejmě hledá Olivera,“ dodal, ale Nicky se nezasmála.

„Nemůžeme si ho nechat, Dane,“ řekla.

„Já vím. Samozřejmě že to vím.“ Pohladil mě a já zavrněl. Jasně, chtěl jsem se vrátit k Georgeovi, ale byl jsem najedený, v bezpečí a teple a klidně bych usnul Danielovi v náruči. Měl jsem za sebou příšerný zážitek s liškou a trauma z požáru...

Požár! Když jsem si na něj vzpomněl, zamňoukal jsem a úzkostlivě škulbl ocasem. Chudák George! Můj ubohý hostinec. *Mám* vůbec domov, kam se můžu vrátit? Chtěl jsem hodnému Danielovi a Nicky vysvětlit, že číslo na mé známce možná patří telefonu, který leží ve spálených troskách budovy, kde už nikdo bydlet nemůže.

„Připadá mi vystresovaný,“ podotkla Nicky a pohladila mě po hlavě. „Možná máš pravdu, mohl se majiteli ztratit

už dávno. Ale nevypadá pohube.“ Přijal jsem to jako poklonu.

„Později zkusíme na to telefonní číslo zavolat znovu,“ prohlásil Daniel. „Určitě ho bude někdo hledat. Je to moc krásný kocourek a zdá se, že se o něj dobře starali.“

Věděl jsem, že je to člověk, kterému můžu důvěřovat. Vyznal se v kočkách. Když mě položil na pohovku, spokojeně jsem předl a brzy jsem tvrdě usnul.

KAPITOLA TŘI

Vzbudil mě jiný hlas – zvláštní mužský hlas. Okamžitě jsem byl ve střehu, uši vztyčené, svaly napjaté, připravený k útěku. Ten hlas zněl přátelsky, ale nikdy nevíš.

„Já vím, co je to za kocoura!“ Ten hlas patřil dalšímu muži, velkému, se zarostlou tváří. Nelíbil se mi. Když se přiblížil, varovně jsem na něj zavrčel, ale on se rozesmál. „To je Olík z Myslivny. Olíka přece znáte. Všichni ve vesnici ho znají.“

Daniel s Nicky si vyměnili smutný pohled. „Nikdy jsme tam nebyli,“ vysvětlil Daniel.

„Aha. No, zřejmě tu nebydlíte dlouho. Olík patří Georgeovi, majiteli hostince. A hrome, myslím, že teď nemá kam jít. Určitě víte, co se s hostincem stalo, nebo ne?“

„Ale samozřejmě!“ vyhrkla Nicky. „Ten požár.“

„Ano, budova je prý úplně zničená,“ řekl Daniel. „A komunitní centrum nevypadá o moc líp.“

„No, hasičům se podařilo uhasit oheň dřív, než úplně shořelo, ale máte pravdu, hostinec i centrum budou mimo provoz bůhví jak dlouho.“ Pohládl si zarostlou bradu a vážně se na mě podíval. „Zajímalo by mě, proč George nevezal kocoura s sebou, když odjel.“

Odjel? *Odjel?* Posadil jsem se, neschopný uvěřit vlastním uším. George by beze mě *neodjel!*

„Kam odjel?“ zeptal se Daniel.

„Ke své sestře do Londýna. Nemá totiž žádné jiné příbuzné. Jeho sestra mu nabídla, že u ní může bydlet, než

hostinec opraví. Určitě se nevrátí dřív než za několik měsíců. Pojišťovna bude muset rekonstrukci samozřejmě zaplatit, ale vždyť víte, jak dlouho to může trvat.“

„Chudák. Přišel o střechu nad hlavou i o živobytí,“ poznamenala Nicky s ustaraným výrazem.

„A o svého kocoura,“ dodal velký muž a kývl na mě. „Měli bychom mu dát vědět, že jste ho našli.“

„Snažili jsme se, už dvakrát. Volali jsme na číslo, které má Olík na známce, ale nikdo to nebral,“ vysvětlil Daniel.

„Co je to za číslo? Počkejte, podívám se.“ Velký muž se pro mě natáhl. Vyjekl jsem hrůzou, seskočil z pohovky a utíkal se schovat za závěsy. Všichni se rozesmáli. Fakt mi nebylo jasné, co je na tom k smíchu. Začínal jsem toho muže poznávat. Byl ze skupinky, která chodila do hostince často. Vždycky se chovali hlučně, pili spoustu piva a hráli hru nazývanou domino, u které strašně křičeli a smáli se. Vždycky jsem se jim snažil jít z cesty. Teď mi ten chlápek připadal v pohodě, ale jak jsem řekl, cizím mužům nevěřím, dokud je blíž nepoznám.

„Já ho přinesu, Martine,“ nabídl se Daniel. „Zdá se, že si na mě zvykl. Našel jsem ho v lese.“ Zvedl mě ze země a ukázal mu moji identifikační známku.

„To je číslo do hostince,“ oznámil Martin okamžitě. „Ale na to se už nedovoláte! Budete potřebovat číslo na Georgeův mobil. Mám ho – volám mu na něj, když pořádáme turnaj v dominu.“ S povzdechem vytáhl z kapsy mobilní telefon a začal hledat číslo. „Nějakou dobu se nebudeme mít kde scházet. Zamluvili jsme si v hostinci i stůl na vánoční večeři. Ale to je v téhle situaci vedlejší...“ Najednou se odmlčel a pak zahlasil do telefonu: „Georgi? Tady Martin. Je mi líto, co se stalo, kámo. Jak to zvládáš?“

Daniel mě položil zpátky na pohovku vedle Nicky, a za-

tímco mě hladila, všichni jsme poslouchali, jak Martin líčí Georgeovi, že mě našli živého a zdravého na stromě. Byl jsem nešťastný, že můj člověk, můj nejlepší přítel na celém světě, je na druhém konci telefonu, ale já ho nevidím, a dokonce ani neslyším. Několikrát jsem smutně zamňoukal. Nicky mě pohladila silněji a zamumlala: „Chudáčku Oliverě.“ Pomyslel jsem si, jaké jsem měl štěstí, že jsem narazil na ni a Daniela, když jsem mohl skončit jako liščí večere, takže bych se vážně neměl moc litovat.

„Myslíte, že byste si u sebe mohli Olivera nechat, než si George dá život trochu do pořádku?“ zeptal se Martin, když se s Georgem konečně rozloučil.

Nicky s Danielem se na sebe zoufale dívali.

„To znamená jak dlouho?“ zeptal se Daniel. „Nevykládejte si to špatně, ale myslel jsem si, že George si pro něj hned přijede.“

Já taky. Totiž, vypadali jako hodní lidé a zdálo se, že mě mají rádi. Stýskalo se mi však po Georgeovi a děsila mě představa, že mě třeba už *nechce* zpátky. Copak jsem ho něčím rozzlobil? Udělal jsem, co bylo v mých silách – šel nahoru, probudil ho a varoval před ohněm. Nic víc jsem udělat nemohl.

„Nepřijede,“ oznámil Martin. „Podle toho, co povídal, je ve složité situaci. Jeho sestra je moc hodná, že ho vzala k sobě a tak. Ale bydlí na hlavní ulici, zřejmě v rušné části Londýna, a George tvrdí, že Oliver není zvyklý na silný provoz. Celou dobu by si dělal starosti, že vyběhne ven a něco ho přejede. A tak ho napadlo, jestli by se o Olivera nemohl zatím starat někdo z vesnice.“

Při představě silného provozu jsem vyděšeně zamňoukal. Byla to pravda, aut jsem se bál. Po ulicích ve vesnici jich

obvykle moc nejezdilo, ale kousek od hostince vedla široká, hlučná silnice. Slyšel jsem, že lidé ji nazývají obchvat a tvrdí, že poté, co byla vybudována, je vesnice mnohem klidnější – ale já z té silnice měl strach a nepřibližoval se k ní.

„Nejen to,“ pokračoval Martin, „jeho sestra totiž trpí alergií. Nejhorší jsou pro ni kočičí chlupy.“

No jistě – alergie. Už jsem o ní slyšel. Jednou přišla do hostince paní, začala silně kýchat, a když mě uviděla, začala se mezi kýcháním rozčilovat, že kočky by měly být kvůli svým chlupům a lidské *alergii* v hostincích zakázané. George na ni byl moc hodný. Mrzelo ho, že paní kvůli mně kýchá, ale vysvětlil jí, že hostinec je můj domov, proto nemůže očekávat, že zůstanu venku. Pak jí navrhl, aby si sedla do jiné místnosti (kde se podává jídlo a kam nesmím), kde to určitě bude v pořádku. Jenže ona s rozzlobeným výrazem odešla a už se nevrátila.

„Proboha,“ hlesla Nicky. Znovu se podívala na Daniela a on na ni a oba měli koutky úst svěšené dolů. Nicky mě stále hladila, proto jsem věděl, že mě má pořád ráda. Ale připadalo mi, že se vyskytl nějaký problém.

„Nemůžeme si ho nechat,“ zamumlal Daniel s omluvným výrazem. „Prostě, abych řekl pravdu...“ Lehce zrudnul a zdálo se, že se mu nechce pokračovat.

„Nemůžeme si ho dovolit,“ vyhrkla Nicky. „Moc nás to mrzí. Je nám trapné o tom mluvit, ale sotva máme sami na jídlo. Nájem... jízdné...“

„Jistě, chápu,“ řekl Martin a přešlápl z jedné tlapy na druhou, jak to lidé dělají, když jsou v rozpacích. „V téhle době se všem žije těžko, kvůli té zatracené vládě, bankám, ekonomické situaci...“ Odmlčel se a pak chvatně dodal: „Vždyť ho klidně můžu vzít k nám.“

Znovu jsem ztuhl, připravený vyšplhat se po závěsech nahoru. S tímhle chlápkem *nikam* nepůjdu. Zatím jsem mu nevěřil. Měl moc silný hlas, moc červený a zarostlý obličej a strašně velké přední tlapy. Podíval jsem se na hezkou Nicky a nešťastně zamňoukal, zdálo se však, že mě nevnímá.

„Víte to jistě?“ zeptala se. „Vždyť máte se Sarah dvě děti a... není to trochu brzy po Čertíkovi?“

Čertík? Kdo je Čertík a co s tím má společného? Znovu jsem zamňoukal a dostával jsem čím dál větší strach.

Martin na okamžik posmutněl. Potom lehce pokrčil rameny a všiml jsem si, že se zase snaží usmívat.

„Podle mě by to holkám naopak *pomohlo* vyrovnat s jeho odchodem. Mít v domě jinou kočku by mohlo být přesně to pravé. Samozřejmě si chceme nějakou pořídit. Jen jsme ještě neměli čas o tom přemýšlet.“

Takže Čertík byl kocour a podle všeho se mu něco stalo. A Martin byl kvůli tomu smutný. Přestal jsem mňoukat a ještě jednou se na něj podíval. Jestli už měl někdy kočku a chybí mu, určitě nemůže být tak špatný.

„Každopádně máme v domě víc místa a taky zahradu,“ pokračoval a tentokrát měl veselejší tón. „A holky by si s ním mohly hrát.“ Jasně že mi bylo líto, že se Čertíkovi něco stalo. Ale abych byl upřímný, ulevilo se mi, že u sousedů nebude jiná kočka, pokud tam půjdu. Jde o to, kotě, že *někteří* kocouři se občas chovají směšně v souvislosti s tím, co nazývají svým *teritoriem*. Značkují si ho, aby vymezili své hranice, a chovají se agresivně, když na jejich území vkročí jiná kočka, třeba jen omylem. Tak začíná většina šarvátek. Nechápal jsem to – osobně dávám přednost klidnému životu.

„Dobře,“ říkala právě Nicky a pořád mě hladila. Vypadala smutně, z čehož jsem usoudil, že by moc chtěla, abych u nich zůstal. „Asi to bude lepší i pro Olivera, protože my oba jsme celý den v práci. Mohl by se tu cítit osaměle. Víte určitě, že s tím bude Sarah souhlasit?“

„Jistěže bude. Sarah má pro zvířata slabost.“

To jsem taky rád slyšel. Začínal jsem mít dojem, že by bylo nakonec fajn jít s Martinem. Ale stejně jsem sebou škulbl, když se pro mě natáhl. A tentokrát se rozesmála Nicky.

„Martin ti neublíží, Olivere,“ řekla a zvedla mě z pohovky. „No tak, odnesu tě vedle, ano? Sarah se ti bude líbit. A děti taky.“

Děti. Lidská kořata. To by mohlo být zajímavé. Často jsem sledoval, jak si hrají před hostincem, na návsi. Třeba by si hrály se mnou. Aspoň by mi rychleji utíkal čas, než si pro mě George přijede.

Sousední dům byl úplně jiný než dům Nicky a Daniela. Ne že bych měl čas ten jejich prozkoumat, ale obývací pokoj byl maličký a kuchyň, kde jsem jedl, nebyla o moc větší než úklidový kumbál v hostinci. A když jsem u nich visel na závěsech, pátral jsem po zahradě, žádná tam však nebyla: jen kousíček dlažby s věšákem na prádlo, který se ve větru otáčí dokola. Když mě Nicky odnesla do domu Martina a Sarah, skrz velké skleněné dveře na konci obývacího pokoje jsem okamžitě spatřil zahradu. Byla v ní spousta hezké trávy, keřů – skvělých schovávaček –, a dokonce několik podobných houpaček, jako měli pro děti na návsi. Na zahradě si hrály na honěnou dvě holčičky zachumlané v kabátčích a holínkách. Vypadalo to jako bezva zábava a já se

k nim moc toužil připojit. Ale Nicky se posadila ke stolu, položila si mě na klín a Martin vysvětlil Sarah, co se stalo.

„Chudáček Oliver!“ řekla Sarah, když si vyslechla příběh o Georgeovi, hostinci a sestře s alergií. Byla to mile vypadající žena s dlouhými světlými vlasy, která se na mě pořád usmívala. „Samozřejmě že u nás může zůstat. Holky budou nadšené. A souhlasím s tebou, že nám to pomůže vyrovnat se s odchodem Čertíka.“

„Kdyby byl nějaký problém, vezmeme si ho zpátky. Nějak si poradíme,“ poznamenala Nicky ustaraně. „Moc ráda bych si ho nechala, jenže...“

Vypadala tak smutně, že si nemohou dovolit živit další krk, až mi jí bylo vážně líto. Lehce jsem Nicky olízl ruku a otřel se jí hlavou o tvář.

„Padla jste mu do oka, vidíte?“ zeptala se Sarah. „Víte co? Mohli bychom se o něj starat společně. Dokud se George nevrátí. Totiž, my mu samozřejmě budeme dávat jídlo, to není problém. Jsem totiž na volné noze, takže bývám skoro celý den doma. Ale vsadím se, že Oliver se k vám bude chodit pomazlit.“

Zdálo se, že její návrh zvedl Nicky náladu, a mně taky. Vážně to vypadalo, že mám štěstí! Ne jeden náhradní domov, ale hned dva. I když ani jeden z nich přirozeně nebude tak báječný, jako kdybych žil u George v hostinci. Musel jsem být však statečný a vytěžit z toho maximum. Spousta koček na tom byla mnohem hůř než já. A já sám zažil mnohem horší chvíle, když jsem byl malý, dokonce ještě mladší než ty. Ovšem jak už jsem říkal, to je jiný příběh. Možná ti ho jednou budu vyprávět, i když mi pořád běhá mráz po zádech, když si na to vzpomenu. Ale už je pozdě, kotě. Stmívá se a oba se musíme vrátit na večeři. Zítřka ti povím víc.

KAPITOLA ČTYŘI

Tak jsem zase tady. Vstával jsi brzy, vid'? Nemohl jsi spát? Vzpomínám si, že přesně takhle jsem se občas v mládí cítil – za krásných jasných rán, jako je tohle, kdy byla všude kolem spousta ptáků, které jsem mohl honit, a much, které jsem mohl lapat. Teď mi během dne nestačí hodiny na všechny ty šlofiky, co potřebuju.

Nemohl jsi spát, protože ses nemohl dočkat, až ti dopovím svůj příběh? Varuju tě – možná to bude trvat dlouho. Pravděpodobně toho budeš mít před koncem plné zuby a nebudeš se moct dočkat, až si zase budeš hrát venku na sluníčku. To patří k mládí!

Tak dobrá, kde jsem to včera skončil? Ach, ano – dům Martina a Sarah. Tu první noc se mi tam spalo dobře. Sarah mi připravila útulný pelíšek ve starém Čertíkově koši, s měkkou dekou a nějakou chlupatou hračkou od jednoho z dětí, abych měl společnost. Ale ty samozřejmě víš, jak to chodí, vid'? Od té první noci jsem tam moc často nespal. Bez ohledu na to, jak je pelíšek útulný, my kočky rády spíme na různých místech. Nejvíc jsem si oblíbil křeslo v obývacím pokoji s velkými sametovými polštáři.

A teď ti povím něco o těch dětech. Byly to dvě malé holčičky, které se jmenovaly Gaby a Roza. Gaby byla starší než Roza. Hodně se smála a rychle se pohybovala. Byla ze mě tak nadšená, až jsem si myslel, že snad vyšplhá po závěsech. Roza byla jiná – tichá a ne tak veselá. Pochopil jsem proč. Měla nemocnou přední tlapku. Byla obalená

nějakým tvrdým pouzdrem, které vypadalo jako obvaz, a aby se tlapka nehýbala, musela Roza nosit kolem krku takový pás, kterému říkali závěs. Bylo mi holčičky líto, proto jsem ji několikrát olízl a oťrel se jí o nohy. Ale i když se chvilku usmívala, jako by se jí to líbilo, zničehonic se rozplakala a pořád dokola opakovala: „Čertíku! Čertíku!“ Trápilo mě, že jsem ji rozrušil. Zahanbeně jsem utekl pryč a schoval se pod židli.

„Neboj se, Olivere,“ řekla Sarah laskavě, když se ke mně sehnula pod židli. „Ty za to nemůžeš. Roza je pořád ještě smutná z toho, že přišla o svého kocourka.“

Po chvilce skutečně přestala plakat a holčičky si se mnou hezky hrály, s kuličkou a prázdnou kartonovou krabicí. Já vím, určitě si myslíš, že jsem byl na takové věci trochu starý, ale my kočky z hraní s kartonovou krabicí nikdy nevyrosteme. Je to prostě *ohromně* zábavné a nikdy se toho nenabažím! Zatímco jsme si hráli, slyšel jsem, jak se Martin a Sarah tiše baví v kuchyni. Pravděpodobně si mysleli, že je nikdo z nás neuslyší, ale asi zapomněli, jak dobrý sluch my kočky máme.

„Doufám, že jsme udělali správné rozhodnutí,“ prohodila Sarah ustaraným tónem. „Takhle nebrečela od toho dne, co se to stalo.“

„Pak to zřejmě bylo správné rozhodnutí. Potlačovala svoje emoce.“

„Já vím. Od té doby skoro nepromluvila. Snažím se s ní o té nehodě hovořit, ale ona nechce.“

„V duchu si tyhle dvě věci spojila. Vběhla na ulici za Čertíkem...“

„Přiznejme si, Martine, že tyhle dvě věci *jsou* spojené. Ona však nedokáže pochopit, že to nebyla její vina.“

Na chvíli se v kuchyni až na rachocení kastrolů a cinkání talířů rozhostilo úplné ticho. Zřejmě chystali nedělní oběd. O tomhle jsem něco věděl, po všech těch rušných dobách v hostinci, a trochu se mi zastesklo.

„Jen doufám, že jí Oliver zvedne náladu,“ pokračovala najednou Sarah. „Během prázdnin odmítala jít ven a hrát si s ostatními dětmi a Gaby nechtěla chodit ven sama. Takže obě trčely celé ty dny doma. Jsem moc ráda, že zítra zase začíná škola. Snad díky tomu přijde na jiné myšlenky.“

„Chuděrka, na tu nehodu stejně nedokáže zapomenout, dokud jí nesundají sádru. A oběma holkám se po Čertíkovi očividně stýská.“

„Hmmm.“ Slyšel jsem, jak si Sarah povzdychla – až z vedlejší místnosti. „Světlušky by jí zlepšily náladu – obvykle tam chodí moc ráda.“

„Jenže se nemůžou scházet, když komunitní centrum nefunguje.“

„Přesně tak. Nevím, co s ním bude. A nejde jen o Světlušky. Scházejí se tam i Vlčata – prostě se tam konají všechny vesnické akce. Má tam zázemí klub seniorů, ženský spolek, školka...“

„Máš pravdu. Potrvá dlouho, než bude centrum zase fungovat. Všem těm seniorům budou ta setkání určitě chybět. A co rodiče, kteří chodí do práce? Jak si poradí bez školky?“ Odmlčel se. „A já si dělal starosti kvůli tomu, že se v hostinci nebudeme moct scházet na domino.“

„Typické!“ Sarah se krátce zasmála. „Nevím, jak si s tím všichni poradí, Martine. Ale cítím, že bych se měla pokusit nějak pomoci. Brzy budou Vánoce, a jestli nenajdeme jiné místo, všechny akce se budou muset zrušit. Veškeré dětské večírky, večere pro seniory – prostě všechno. Promluví si

se Sovou, vedoucí Světlušek, a zjistím, jestli nemá nějaký nápad. Tím začnu.“

Pak se odmlčeli. Přestože jsem si dál hověl v krabici, vykukoval přes okraj ven a vyvolával tím u Gaby záchvaty smíchu, jediné, co jsem chtěl – potom co jsem všechno tohle vyslechl –, bylo sedět Roze na klíně a snažit se ji rozveselit. Taky mi bylo Čertíka líto a v duchu mě mrazilo při představě, co se mu asi stalo. Začínal jsem si uvědomovat, že nejsem jediný, kocour nebo člověk, který má problémy. Moje dvě nové náhradní rodiny mi pomáhaly a já si jen přál, abych jim to mohl oplatit.

Když jsem se další den probudil ve svém pohodlném křesle, slyšel jsem, jak Gaby brebentí v kuchyni a Sarah mluví o snídani, krabičkách na svačinu a něčem, čemu se říká *věci na tělocvik*. Protáhl jsem se a zívł, důkladně se umyl, a než jsem vešel do kuchyně, Sarah poslala děti nahoru, aby se připravily k odchodu do školy. Martin si se Sarah tiše povídal. Řekl, že doufá, že Roza bude ve škole v pořádku a že už bude muset jít.

„Aha, podívej, kdo přišel na snídani,“ pronesl, když si všiml, že kroužím kolem prázdné misky na podlaze. Dvakrát jsem hlasitě zamňoukal, abych mu potvrdil, že bych uvítal něco k snědku. Martin se rozesmál a sehnul se, aby mě pohladil. Přestože jsem už dospěl k závěru, že se mi zamlouvá, stejně jsem před jeho dotekem ucukl. Nemohl jsem si pomoci, byl to hluboce zakořeněný instinkt. Pak jsem se kvůli tomu cítil provinile, protože Martin mě koneknců živil a poskytoval mi střechu nad hlavou, a já se nechtěl dotknout jeho citů. A tak jsem se mu několikrát otřel o zadní tlapy, abych mu to vynahradil.

„To je v pořádku, chlapče! Bude dlabanec!“ řekl, vytáhl ze skříňky konzervu a otevřel ji. Losos! Hlasitě jsem předl vděčností a vrhl se hladově na jídlo.

Sarah mě pozorovala. „Budu muset koupit žrádlo pro kočky,“ oznámila Martinovi. „Takovéhle věci mu dávat nemůžeme.“

To je škoda. No, doufejme, že to žrádlo pro kočky bude chutné.

Když se Martin rozloučil a odjel do práce, ať to bylo kdekoli, Sarah a děti si oblékly bundy a boty a vydaly se na autobusovou zastávku. Gaby si stěžovala, že už je jí devět a půl a Roze skoro osm a že jsou obě dost velké na to, aby došly na zastávku samy. Jenže Sarah se zamračila a prohlásila: „Pst, Gaby. Tohle ráno chci jít s vámi.“

Dokonce i já, s kočičím mozkiem, jsem pochopil, že je chce doprovodit, protože Roza je rozrušená a má zlomenou tlapku. Myslím, že Gaby to pochopila taky – nic na to totiž neřekla. Roza nepronesla od snídaně jediné slovo. Byla bledá a smutná a zapomněla se se mnou rozloučit. Chtěl jsem jít s nimi, ale Sarah přede mnou zavřela dveře a zavolala, že bude hned zpátky. Naštěstí jsem už zjistil, že v kuchyňských dveřích jsou kočičí dvířka kvůli Čertíkovi. Nebyla zamčená, a tak jsem se protáhl ven, obešel dům a sledoval je po ulici.

„Ale ne!“ užasla Gaby, když si mě všimla. „Nezabloudí, mami?“

„Myslím, že ne. Dřív přece bydlel ve stejné ulici. V hostinci.“

Ve stejné ulici? Skoro jsem tomu nemohl uvěřit. V tom lese jsem byl totálně zmatený a myslel si, že jsem daleko od

domova, a přestože mě pak Daniel nesl v batohu jen chvíli, jsem teď *ve stejné ulici*, kde stojí můj hostinec? Ucítil jsem záchvěv vzrušení. Samozřejmě, jak jsme pokračovali ulicí, začínal jsem se orientovat. Tady je obchod. Tady dům, kde žil ten hlučný velký černý pes. Rychle jsem kolem něj přeběhl! A náves s houpačkami pro děti a lavičkami, kde za teplého počasí sedávali lidé a klábosili. A tady... proboha. Zastavil jsem se a zadíval se na svůj hostinec – jediný skutečný domov, jaký jsem kdy měl – a cítil jsem, jak se mi srdce svírá úzkostí. Sarah s dětmi pokračovaly v cestě a já se rozběhl, abych je chytil, a v duchu jsem plakal.

„Co je s Oliverem, mami?“ zeptala se Gaby. Sarah se otočila, podívala se na mě a pak na zčernalé, pobožené budovy na opačné straně ulice. Chvilku studovala oblohu v místě, kde bývala střecha hostince, zející prázdné otvory místo oken, cáry závěsů pleskajících ve větru a zbytky černého, zuhelnatělého nábytku, který hasiči nechali stát mezi dveřmi. Obrátila se zpátky a pohlédla na komunitní centrum vedle, které vypadalo, jako by si na něj sedlo obrovské zvíře a probořilo vršek dovnitř. Potom potřásla hlavou, sehnula se, aby mě pohladila, a vysvětlila dětem:

„Pláče, protože mu shořel domov.“

„Chudáček Oliver,“ pronesla Gaby. Potom vzhledla. „Mami,“ vypískla úzkostlivým tónem. „Ten kluk před námi je Michael Potts z naší třídy a je zlý.“

Na ulici stál chlapec trochu vyšší než Gaby a díval se na nás.

„Tvoje sestra má novou kočku?“ zavolal na Gaby. „Tu taky zabije?“ A ošklivě se rozesmál. Nevím, proč si myslel, že je to vtipné, ale rozhodně to vtipné nebylo. Představa, že jeho slova Rozu možná znovu rozpláčou, mě tak rozzuřila,

až jsem úplně zapomněl, že jde o cizího kluka. Rozběhl jsem se k němu, syčel jsem a prskal vzteky, srst jsem měl naježenou, uši přitisknuté k hlavě a ocas výhrůžně zvednutý. Přichystal jsem si drápky, a kdyby se za mnou Sarah nerozběhla, skočil bych mu na nohy a poškrábal ho.

„Hej, hej, Olivere, to stačí!“ řekla, ale nezlobila se na mě. Spíš to znělo, jako by ji moje reakce pobavila.

„Ten kocour je nebezpečný!“ vykřikl ten zlý kluk. Couvl přede mnou a vyděšeně mě pozoroval. „Neměli byste ho nechávat běhat venku.“

„Kočky si chodí, kam chtějí,“ namítla Sarah klidně. „Proto je taky občas, bohužel, přejede auto na ulici. Určitě jsi slyšel, že právě tohle se stalo Čertíkovi.“

Přísně se na něj podívala, takže vykulil oči ještě víc.

„Sly... slyšel,“ vykoktal ustrašeně.

„Takže jsi určitě slyšel i to, že Roza vběhla na ulici, protože se ho snažila zachránit,“ pokračovala. „Udělal to automaticky, ale už bylo pozdě. Poranila se. Je to moc statečná holčička.“

Kluk tam jen stál, zíral do země a přešlapoval z tlapky na tlapku. Sarah vzala obě holčičky za ruce a prohlásila: „Jdeme, holky, nebo nestihnete autobus,“ a pokračovaly v cestě.

A já? Snažil jsem se dívat na toho kluka stejně přísně jako Sarah. Všechny kočky vědí, že jde o projev nepřátelství. Ale to už ze mě moje statečnost trochu vyprchala, a navíc si myslím, že ten pohled moc nefungoval.

„Hloupý zrzku!“ zasyčel na mě kluk, jakmile byla Sarah z doslechu.

Ve skutečnosti jsem bílozrzavý. Byl jsem na svoje bílé skvrnky pyšný.

Už toho na mě bylo příliš. Pozoroval jsem je, dokud všechny nezmizely za rohem, a pak jsem se vrátil stejnou cestu zpátky. Tentokrát jsem se na ruiny hostince ani nedokázal podívat.